

FLEX IN:

Het mysterie van de paarse wolken

FLEX IN:

Het mysterie van de paarse wolken

Anouska Smit

© 2012/2026 Anouska Smit

Herziene en gemoderniseerde versie. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Hoofdstuk 1 – Die vreselijke kou

Hoofdstuk 2 – Een stem in de nacht

Hoofdstuk 3 – Op naar Sarie

Hoofdstuk 4 – Terug naar het spookbos

Hoofdstuk 5 – Paarse bloemen

Hoofdstuk 6 – Paarse wolken uit de schoorsteen

Hoofdstuk 7 – De tovenaarsdochter

Hoofdstuk 8 – Het verhaal van Hera

Hoofdstuk 9 – Het raadsel van de paarse bloemen

Hoofdstuk 10 – Hera gaat mee naar Sarie

Hoofdstuk 11 – Het plan van Sarie

Hoofdstuk 12 – Bijna alles mislukt

Hoofdstuk 13 – De oude man

Hoofdstuk 14 – Op naar de bergen

Hoofdstuk 1 – Die vreselijke kou

Het is koud buiten. Ongelooflijk koud.

De wind jaagt door de straten en rukt aan losse luiken, deuren en takken.

Hoog boven het dorp staat de maan aan de donkere hemel.

Het lijkt wel alsof zij de enige is die met dit weer buiten durft te zijn.

In de kleine huizen zitten de dorpelingen dicht bij hun haardvuur. Normaal is dat gezellig. Vanavond niet. Niemand vertelt verhalen. Niemand lacht.

De mensen kijken elkaar zwijgend aan en trekken hun dekens nog wat verder over zich heen.

Het hoort zomer te zijn. Rond deze tijd van het jaar is het normaal minstens vijftientig graden. Nu lijkt het wel hartje winter.

Zelfs de mensen die alles van het weer weten, begrijpen niet waar de kou vandaan komt.

De maan kijkt treurig op het dorp neer.

Dan schuift er een grote paarse wolk voor haar langs.

Meteen lijkt het nog kouder te worden.

Binnen merken de dorpingen daar weinig van.

Zij praten al dagen over de plotselinge kou en over één vraag: wie of wat heeft dit veroorzaakt?

Veel mensen denken dat het door Flex komt.

Flex is niet in het dorp geboren. Sterker nog: hij komt niet eens van de aarde. Hij is jaren geleden letterlijk uit de lucht komen vallen.

Zijn thuisplaneet heet Jadex. Daar heeft hij een flink deel van zijn leven gewoond, totdat een reis naar zijn moeder helemaal misgaat. Zij woont op de planeet Zorza en Flex is onderweg naar haar toe als zijn oude ruimteschip voor de zoveelste keer begint te haperen.

Flex hoort het gebrom van de motor en zucht.

‘Niet nu,’ mompelt hij. ‘Als mam dit hoort, weet ik precies wat ze zegt.’

In zijn hoofd hoort hij haar stem al.

‘Zie je nou wel, Flex! Ik zeg al jaren dat je dat ruimteschip moet laten nakijken. Of, nog beter, dat je eindelijk een nieuwe moet kopen. Maar jij wilt natuurlijk weer niet luisteren.’

En daarna zou ze nog uren doorgaan.

Flex besluit om te keren. Hij is juist op Jadex gaan wonen om wat minder vaak naar het gezeur van zijn moeder te hoeven luisteren. Achteraf had hij die dag toch beter naar Zorza kunnen vliegen.

Hij zit achter het stuur wanneer uit de motorruimte een vreemd gerammel klinkt.

‘Dat klinkt niet goed.’

Hij springt op om te kijken, maar vergeet in zijn haast het stuur vast te zetten. Terwijl hij met zijn hoofd tussen de onderdelen van de motor hangt, verandert het ruimteschip langzaam van koers. Flex merkt niets.

Pas als er witte wolken langs de ramen schieten, kijkt hij op.
‘Witte wolken?’

Een seconde later klinkt er een daverende knal.
Een felle flits en alles wordt zwart.

Wanneer Flex zijn ogen weer opent, buigt een oude vrouw zich over hem heen. Haar gezicht is vriendelijk en haar stem klinkt rustig. ‘Blijf maar liggen,’ zegt ze. ‘Je hebt een lelijke klap gemaakt.’

Ze laat hem drinken en ondersteunt voorzichtig zijn hoofd. Flex wil vragen waar hij is, maar zijn ogen vallen alweer dicht.

De vrouw heet Sarie. Later vertelt ze dat hij drie volle dagen heeft geslapen. Flex weet eerst niet eens wat drie dagen zijn. Op zijn planeet Jadex rekenen ze in bopen. Eén boop duurt op aarde ongeveer zes weken.

Gelukkig begrijpt hij Sarie wel. Op Jadex wonen wezens van allerlei planeten en bijna iedereen spreekt een andere taal. Daarom hebben slimme uitvinders een vertaalapparaatje ontwikkeld. Dat wordt in een ruimteziekenhuis in je hoofd geplaatst. Het apparaat zorgt ervoor dat je vanzelf de taal begrijpt en spreekt die je nodig hebt.

‘Dus jij verstaat echt ieder woord dat ik zeg?’ vraagt Sarie verbaasd.

‘Ieder woord,’ antwoordt Flex. ‘Al begrijp ik nog steeds niet wat een dag precies is.’

Sarie lacht. ‘Dat leren we je nog wel.’

Flex herstelt snel van de crash, maar zijn ruimteschip niet. Dat is niet meer te redden. Sindsdien woont hij bij Sarie in haar kleine huisje midden in het dorp.